

От няколко дни следя как разпъват на петолъчка режисьора Евгений Михайлов, защото си позволи да изпрати писмо до всички страни-членки на ЮНЕСКО, до Съвета за сигурност на ООН, до посолства и международни организации, в което се изнасят факти, отнасящи се до Ирина Бокова, кандидат за генерален директор на ООН.

В писмото си той посочва, че спорната ѝ номинацията е разделила България, че е издигната от правителството под лява заплаха и прилага някои публикации, свързани с подробности за комунистическото минало на Ирина Бокова и управлението на ЮНЕСКО, на която тя е генерален директор.

Евгений Михайлов беше обвинен, че действието му е „срамно” и „унизително” и че в решителния момент е изпратил донос срещу Бокова (по анонимна статия във в. „24 часа”).

Как някои неудобни факти, публикувани не от вчера у нас и станали достояние на част от българското общество, които с това писмо ще станат известни и на по-широк кръг от хора извън страната, са определени като донос е отделен въпрос.

Още повече като се има предвид, че от досиетата на репресивния апарат на БКП ние имаме много точна представа какво точно представлява доноси, изфабрикувани от агенти, скрити зад псевдоними и служили на тоталитарния комунистически режим.

Имаме и по-пресни класически случаи за доноси, като този с фалшивата партийна книжка на Софийски, тиражиран от самия в. „24 часа” в средата на 90-те години, когато вестникът беше употребен предизборно като средство за нанасяне на удар под кръста на политически опонент от кликата, подкрепяща кандидата на БСП за кмет Венцислав Йосифов, шеф на фалиралата малко по-късно Първа частна банка и агент

на Държавна сигурност.

Воят срещу Евгений Михайлов бързо да прерасне в истерия. И както обикновено става в посткомунистическа България, като поглед човек който стои зад тази истерия в очите все му веднага се набиват наредени един през друг бивши членове на БКП и агенти на ДС. Или фигури, свързани с техните кръгове или медии.

И няма как да е иначе, тъй като те са най-активните и явни изразители на подкрепата у нас за Бокова. Очевидно е, че ходът на Евгений Михайлов ги вбесява и изкарва извън нерви (те още не могат да му простят, че им развали пасианса през лятото на 1990 г. с принудителната оставка на председателя на Държавния съвет Петър Младенов с танковата реплика), защото това отново им обърква сметките.

Те смятаха, че всяка една съпротива е преодоляна и всичко е уредено, след като макар и с известна неохота правителството (уж е дясноцентристко), официално издигна кандидатурата на лявата Бокова, не и без заплахата от страна на лидера на АБВ Георги Първанов, че ще оттегли подкрепата си за управлението (както посочва в писмото си самия Михайлов) в началото на 2016 г. (нищо, че по-късно „ГОЦЕ“ го направи, но с други „мотиви“).

Мисля, че ако имаха власт пребоядисаните комунисти (вълкът козината си мени, но нрава – не) веднага биха запушили устата на Евгений Михайлов и хора като него, така както са правили преди да им се срути „социалистическия“ стой през 1989 г. Защото така са научени да управляват.

Днес те са още по-бесни, че въпреки контрола над повечето медии в България не са поставили под похлупак и не могат да поставя всички.

За да заглушат гласовете на онези български граждани, които НЕ МОЖЕ ДА КАЖЕМ, че кандидатурата на Ирина Бокова е и наша кандидатура.

На мен лично ми е достатъчно да знам и помня факта, че Ирина Бокова е била част от

Нашата и тяхната България

Написано от Христо Христов
Неделя, 31 Юли 2016 08:05

управлението (зам.-министър на външните работи, въпреки, че „Ди Велт” я хвана как в биографията си, публикувана на сайта на ЮНЕСКО, е посочила невярна длъжност – министър на външните работи) на БСП начело с Жан Виденов, което през 1996-1997 г. съсипе България, довеждайки я до пореден фалит, крах на банковата система, стопи спестяванията на българите и ги остави без хляб.

И още един факт. За кандидатурата на Ирина Бокова работи официално цял отбор дипломати, повече от които агенти на Държавна сигурност. Явно тя разчита на техния професионализъм.

Днес, за разлика от времето на комунизма, никой не може да ни отнеме правото да изразим несъгласие. И Евгений Михайлов прави точно това, говорейки от името на несъгласните, за да се чуе и нашия глас.

Ако това е „срамно” и „непочтено” налице е тотално разминаване в ценностната система между нас и те, макар да са изминали 27 години след краха на комунистическия режим у нас.

Задължени сме да разграничим две Българияи. Нашата България – свободна и демократична – в голяма степен мечта, за която живеем, работим и защитаваме каузи.

И тяхната България – на поскомунистическото блато, на бившите и сегашни тайни обвързаности и зависимости, на олигархичните кръгове, на корупцията, от която черпят сили и власт, и на васалното им коленопреклонничество пред Кремъл.

ПЕТИЦИЯ в подкрепа на писмото на Евгений Михайлов – [виж ТУК](#).